श्रेष्ठं मत्वानयायच्छन्मात्रे मातुरदत् स्वयं ॥ ९ ॥
तद्विज्ञाय मुनिः प्राह पत्नीं कष्टमकार्षीः ।
घोरो दण्डधरः पुत्त्रो भ्राता ते ब्रह्मवित्तमः ॥ १० ॥
प्रसादितः सत्यवत्या मैवं भूदिति भार्गवः ।
अथ तर्हि भवेत् पौत्त्रो जमदग्निस्ततो ऽभवत् ॥ ११ ॥
सा चाभूत् सुमहापुण्या कौशिकी लोकपावनी ।
रेणोः सुतां रेणुकां वै जमदग्निरुवाह यां ॥ १२ ॥
तस्यां वै भार्गवऋषेः सुता वसुमदादयः ।
यवीयान् जज्ञ एतेषां राम इत्यभिविश्रुतः ॥ १३ ॥
यमाहुर्वासुदेवांशं हैहयानां कुलान्तकं ।
त्रिःसप्तकृत्वो य इमां चक्रे निःक्षत्त्रियां महीं ॥ १४ ॥
दुष्टं क्षत्त्रं भुवो भारमब्रह्मण्यमनीनशत् ।
रजस्तमोवृतमहन् फल्गुन्यपि कृते ऽंहसि ॥ १५ ॥
राजोवाच ॥ किं तदंहो भगवतो राजन्यैरजितात्मभिः ।
कृतं येन कुलं नष्टं क्षत्त्रियाणामभीक्ष्णशः ॥ १६ ॥
शुक उवाच ॥ हैहयानामधिपतिरर्जुनः क्षत्त्रियर्षभः ।
दत्तं नारायणांशांशमाराध्य परिकर्मभिः ॥ १७ ॥
बाहून् दशशतं लेभे दुर्धर्षत्वमरातिषु ।
अव्याहतेन्द्रियौजःश्रीतेजोवीर्ययशोबलं ॥ १८ ॥
योगेश्वरत्वमैश्वर्यं गुणा यत्राणिमादयः ।
चचाराव्याहतगतिर्लोकेषु पवनो यथा ॥ १९ ॥
स्त्रीरत्नैरावृतः क्रीडन् रेवाम्भसि मदोत्कटः ।